

→ tua amb crueltat, però també és un àngel, perquè en el fons té bon cor. El pes de l'entorn és prou intens per a impedir-li una relació sincera amb Marta: té una tendència a la promiscuïtat que, al final, ella no entén. En l'última versió de la novel·la, Fabrizio se n'allunya voluntàriament per no fer-li mal; per això aquest final una mica obert, que hi dona un

Volia evitar caure en el parany de buscar en el meu interior en la història d'un home de l'edat de Marta

toc d'esperança. Riccardo, en canvi, representa tot allò que no és Fabrizio. És la fruita prohibida a la cambra del costat. Però la relació amb Marta no pot anar més enllà del sexe, perquè ell vol continuar sent lliure. Amb Riccardo, ella descobreix una altra cosa, supera el seu trauma d'adolescència. Amb la seua història, defensen el sexe pel sexe.

Donatella, Laura, Elena... Els personatges femenins són els més rics de la novel·la.

En efecte, les dones que envolten Marta són el contrapunt a partir del qual la podem definir. Es tracta de dones fortes, que sovint ofeguen l'ansia de llibertat de Marta. Ella és una persona introvertida, però forta en el fons. Per això dedico la novel·la als peixos, perquè penso que les persones d'aquest signe amaguen, so-

Carles Cortés, con su nueva novela, «Marta dibuixa ponts»

1 L'ARGUMENT

Fugides, amor, sexe

■ En «Marta dibuixa ponts» (2003), Carles Cortés reconstrueix des de la memòria una ciutat viscuda, Nàpols, i una mar sentida com a poble, la Mediterrània. Com a novel·la d'introspecció psicològica, és la veu de la protagonista la que ens convida a endinsar-nos en la seua història, una història de fugides, de records dolorosos, d'amor i de sexe. Marta abandona Alacant

per cercar el seu espai i deslliurar-se d'una sèrie de lligams que l'angoixen; Nàpols és el destí incert que l'espera a l'altre extrem del pont. Allà, un jove amb ulls d'àngel i cor de dimoni li beu l'ànima, i amb ell estableix una tempestuosa relació amorosa que acaba, o comença, en la mateixa mar que hi dona origen. Quan Marta retorna a la ciutat que va abandonar, se sent amb

forces de tornar a començar al recer de la casa de l'àvia, que encara en conserva l'essència i la força. Han passat anys, ha viscut molt; és el moment de mirar enrere i fer balanç. Una Marta nova, madura, reconstrueix el pont de la memòria, el que guarda els secrets i els malsons d'adolescència, i el creua amb pas ferm, amb els ulls fixos en algun punt de l'horitzó. Camina.

ta una aparença freda, un interior molt ric. Hi ha un cas distint, el de la Catherine, que ve de París i s'assembla a Marta en la feblesa aparent i la fortalesa interna.

Quina és la funció de l'àvia de Marta?

En la primera redacció de la novel·la, el paper de l'àvia era més important. Però en la definitiva,

Vaig decidir presentar la novel·la al Premi Ciutat de Sagunt perquè calia posar-hi un punt i final

és el pretext pel qual Marta es decideix a escriure la història de la seua vida. A casa de l'àvia retroba els seus orígens i supera el seu passat. Marta conserva les seues cendres perquè simbòlicament en reté la força. Fins i tot els atorga una olor misteriosa, que només ella percep.

Per acabar, l'itinerari de creació...

La novel·la ha experimentat un procés de reescriptura molt intens. Vaig decidir presentar-la al Premi Ciutat de Sagunt perquè calia posar-hi un punt i final. Hi faig una modulació progressiva dels personatges; pel que fa a l'estructura, no és lineal. La primera escena que vaig escriure és aquella en què Marta observa Fabrizio i els amics a la platja de Baia... És en aquest moment quan jo m'enamore de Marta.